

Sygn. akt VI W 3624/16

(...)

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

M. Ż. córce W. i W. z d. M., ur. (...) we W.

obwinionej o to, że: w dniu 30 lipca 2016r. ok. godz. 8.30 we W. na ul. (...), w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonała kradzieży puszki w pieniądźmi o łącznej wartości nie większej niż 462.50 zł na szkodę Fundacji (...),

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. uznaje obwinioną M. Ż. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza jej karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza jej opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2016 r. około godziny 8.30 do sklepu (...), znajdującego się przy ul. (...) we W. weszli kobieta i mężczyzna, którzy poprosili ekspedientkę o pokrojenie wędliny. W czasie kiedy ekspedientka odwrócona była tyłem do lady, do sklepu wbiegła M. Ż. i zabrała stojącą na ladzie puszkę, przeznaczoną na dobrowolne datki na rzecz Fundacji (...), po czym wybiegła ze sklepu. Kobieta i mężczyzna, będący obecni podczas kradzieży, po dokończeniu zakupów również opuścili sklep.

W skradzionej puszcze znajdowały się pieniądze w nieustalonej kwocie.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej (częściowo) k. 14 - 15

zeznania świadka T. O. k. 6 - 7

notatka urzędowa k. 5

pismo fundacji (...) k. 9

Podczas przeszukania M. Ż. nie znaleziono przy niej puszki, ani pieniędzy zabranych ze sklepu (...).

Dowód: protokół zatrzymania osoby k. 10

protokół przeszukania k. 11 – 12

M. Ż. była karana za przestępstwa i wykroczenia przeciwko mieniu.

Dowód: dane o karalności k. 24 – 25

wyroki k. 32 - 34

Przesłuchana w charakterze podejrzanej M. Ż. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że towarzyszący jej w sklepie siostra i konkubent nie wiedzieli, że ma ona zamiar dokonać kradzieży, była to wyłącznie jej inicjatywa. Dodała, że puszkę – po opróżnieniu – wyrzuciła do śmietnika, zaś pieniądze w kwocie 20 zł przekazała siostrze, a pozostałe wydała przed zatrzymaniem przez Policję.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej w zakresie, w jakim przyznawała się do stawianego jej zarzutu. Relacja M. Ż. znajdowała oparcie w zeznaniach świadka T. O., który był dla niej osobą obcą. Sąd nie znalazł powodów, dla których świadek miałby bezpodstawnie obciążać obwinioną. T. O. przyznał, że przebieg zdarzenia znał jedynie z odczytu monitoringu sklepowego, a osoby obecne w sklepie podczas kradzieży kojarzył jako klientów tego sklepu, jednak nie znał ich danych personalnych.

Niewiarygodne, w ocenie Sądu, były zapewnienia obwinionej, jakoby siostra i konkubent nie wiedzieli, że zamierza ona dokonać kradzieży puszki, bowiem sposób ich zachowania, opisywany przez świadka T. O., wskazywał, że dążyli oni do stworzenia obwinionej dogodnej sytuacji do zaboru puszki. Taka ocena postępowania osób towarzyszących M. Ż. wydaje się tym bardziej uzasadniona, że – jak przyznała sama obwiniona – jej siostra nie wzbraniała się następnie przez przyjęciem pieniędzy pochodzących z kradzieży.

Zważywszy na niemożność jednoznacznego ustalenia kwoty pieniędzy, jaka znajdowała się w puszcze skradzionej przez obwinioną, przyjęć należało – zgodnie z zasadą in dubio pro reo – że była to kwota nakazująca kwalifikować czyn obwinionej jako wykroczenie.

Rozważając kwestię wymiaru kary, Sąd jako znaczny ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej – przede wszystkim z uwagi na umyślność jej działania oraz rodzaj dobra, w jakie godziła. Zachowanie obwinionej zasługiwało na szczególnie napiętnowanie, bowiem cel jej działania stanowiły środki przeznaczone na cel charytatywny. Okoliczność obciążającą obwinioną stanowiła również jej uprzednia karalność.

M. Ż. niejednokrotnie już dopuszczała się czynów przeciwko mieniu, a stosowane wobec niej środki represji karnej nie przynosiły oczekiwanych efektów. Mając zatem na uwadze, że jest ona sprawczynią niepoprawną, Sąd nie dostrzegł możliwości orzeczenia wobec niej kary łagodniejszej niż 30 dni aresztu. Kara ta wyeliminuje na pewien czas obwinioną z funkcjonowania w społeczeństwie, uniemożliwiając jej popełnianie kolejnych czynów zabronionych, bowiem realizacja innych funkcji kary – zważywszy na sposób życia przyjęty przez obwinioną – wydaje się wątpliwa.

Mając na uwadze, że obwiniona nie posiada źródła dochodu, ani majątku, Sąd zwolnił ją od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.